

1Jn 2,12-17

Írok nektek, fiatalok, Isten ígéje megmarad bennetek, és a gonoszt legyőztétek. Ne szeressétek a világot, sem azokat, amik ebben a világban vannak. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete, mert minden, ami a világon van, a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kevélysége. Ez nem az Atyától, hanem a világtól van. Ez a világ elmúlik, és elmúlik a kívánsága is. Aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

Lk 2,40

... A gyermek pedig növekedett, bölcsességgel betelve megerősödött, és Isten kegyelme volt rajta.

Mindkét szentírási részben szerepel az idős, bölcs öreg. Ők már tudnak valamit, amire érdemes figyelni. Anna prófétaasszony köszönti a néhány hetes Gyermekeket, meglátva benne azt a Messiást, aki új világszemléletet hoz a világunkba, s amit úgy 30 év múlva majd „közhírré” is tesz.

János, aki nemcsak találkozott a Gyermekekkel (face to face), hanem évekig hallgatta az új „világrendről” szóló tanítását, szeretné megosztani emlékeit, tudását, gondolatait, ezért levelet ír „fiacskáinak”: „Írok nektek, fiatalok, mert erősek vagytok, ...” - szinte halljuk János hangját, ahogyan az olvasmány nyomán megszólal a sokat látott/tapasztalt, de már megfáradt, idős Jézus-tanítvány, s az utána jövő nemzedéke(ke)t tanítja. Érezhető a szeretete, törődése, gondoskodni akarása, s ez kiemeli szavainak erejét. Ez bizony példa az idősebb korosztály számára, tanulságos, hogyan kell helyesen közelíteni a fiatalabbakhoz: a szeretetnek kell vezérelnie a tudásátadás szándékát.

János mondandója most az, hogy „Ne szeressétek a világot, sem azokat, amik ebben a világban vannak.” Mi a baj a világgal? Ebben élünk, nem tudunk kiválni belőle... - mitől akar megóvni János? Meg akar óvni attól, ami nem az Atyától való: a test kívánságától (= a túlzott mértékű, különböző szenvedélyektől); a szemek kívánságától (= a mindent megszerezni akaró vágyaktól, érzékiségtől); és az élet kevélységtől (= a „sztárságtól”, önmagunk mások fölé helyezésétől).

Vajon tényleg ez a három „sötét erő” mozgatja a világot, ez a vízválasztó?

Nézzünk egy kicsit magunkba:

Számomra mi jelent veszélyt? Milyen változásokat szükséges megtennem, milyen döntéseket kellene meghoznom, hogy elkerüljem? Tulajdonképpen mire várok, mi kell még ahhoz, hogy megtegyem az első lépést?

János azt írja, hogy a világ szeretete nem az Atyától való, és különben sincs értelme a világot szeretni, mert „Ez a világ elmúlik, és elmúlik a kívánsága is.” Mondhatjuk, hogy valóban így van, elmúlik, elvégre állandó változásban, mozgásban (fejlődésben?) élünk, az atomi szinttől egészen a kozmikus nagyságrendűig. Csak oly nehéz lenne minden körülöttünk lévő (látszólag maradandó) dolgot elvetni, ráadásul azok nem önmagukban rosszak, és nem is állnak (feltétlenül) ellentétben a szeretettel. Mulandóvá (rosszá) attól válnak, ahogyan/amire használjuk.

János levelének folytatásából ugyanez szűrhető le: „Aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” Amit tehát Isten szándékai szerint jóra használunk, az megmarad. De ez csak egy nagy általánosság. Bár tapasztaljuk a mulandóságot, mégis úgy élünk sokszor, hogy nem veszünk róla tudomást. Gyűjtjük a rozsdának és a molyoknak a kincseinket, pedig bölcsőbb lenne azt választanunk, ami maradandó, nem hagyva, hogy megigézzen az anyagi világ, amelyben csak az az érték, ami a szem előtt van (a „szemek kívánsága”), s akármikor megkapható.

A világ nem lehet csak rossz... sokkal kifejezőbb kép számomra a „kettős magvetés” – a búza és a konkoly...

Erre a gondolatra rímelő szavakat mondat Madách Imre Luciferrel [Az ember tragédiája](#) művében:

„Te anyagot szültél, én tért nyerék,
Az élet mellett ott van a halál,
A boldogságnál a lehangolás,
A fénynél árnyék, kétség és remény. -
Ott állok, látod, hol te, mindenütt,
S ki így ösmérlek, még hódoljak-é?”

Milyen mulandó természetű dologgal találkozom rendszeresen, akár napról-napra? Mit kezdek ezzel a felismert tudással?

A Gyermekek a világba jöttek, és elmondta, hogyan érdemes élni.

Olvastam valahol, hogy Istennek nincsenek unokái, csak gyermekei. Tetszett ez a megfogalmazás, mert azt jelenti, hogy nem „örökölhető” a megszerzett elköteleződés, mindenkinek magának kell meghoznia a döntést arról, hogy vállalja-e a „fiúságot”, akarja-e építeni Jézus „új világrendjét”, a Szeretetországot. És nap mint nap döntenie/választani kell az instant élvezet és az el nem múló öröm között. Szó se róla, sokszor nehéz a dolgunk, de gyakorlással ez is fejleszthető, sőt készségszintre építhető.

Jó ideje cseng a fülemben egy dal, befejezésül hallgassátok meg a Kormorán zenekar előadásában:

Ki szívét osztja szét – ő lesz a remény!

Végh Györgyi (Budapest)

PÓT-feladat: János evangéliumában (Jn 3,16-17) ezt olvashatjuk: *„Mert úgy szeretette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.”*

János tanácsa pedig ez: *„Ne szeressétek a világot...”* Hogy is van akkor? Isten nagyon szereti a világot, mi meg ne szeressük? Mindez ellentmondásnak tűnik. Érdeklődéssel várom válaszaitokat, a feloldást!

